

Kriminaalipolitiikka- ja rikosoikeusosasto

Rikosprosessi

Erityisasiantuntija Jurkka Jämsä

Lausunto

16.5.2024

Maa- ja metsätalousvaliokunnalle

Hallituksen esitys eduskunnalle laeiksi Metsähallituksen erävalvonnasta annetun lain, metsästyslain 89 §:n ja kalastuslain 99 ja 108 §:n muuttamisesta (HE 34/2024 vp)

Maa- ja metsätalousvaliokunta on pyytänyt oikeusministeriöltä lausuntoa otsikkoasiassa. Esityksessä ehdotetaan laajennettavaksi erätarkastajien toimivaltuuksia: erätarkastajalle säädettäisiin oikeus ottaa eräissä tilanteissa esine haltuun, kieltää pääsy tietyille alueelle tai kohteeseen lähelle sekä säädettäväksi erätarkastajan käskyvallasta. Käskyjen ja kieltojen noudattamisen laiminlyönti säädettäisiin rangaisttavaksi.

Esitys on lähetetty myös eduskunnan perustuslakivaliokuntaan, jonka on annettava lausuntonsa maa- ja metsätalousvaliokunnalle. Esityksen suhde perustuslakiin tulee siten tarkemmin arvioiduksi perustuslakivaliokunnan aikanaan antamassa lausunnossa. Oikeusministeriö lausuu kunnioittavasti seuraavaa.

1. Yleisiä huomioita

Oikeusministeriö on antanut aiemmin lausunnon esitysluonnoksesta maa- ja metsätalousministeriölle. Oikeusministeriö totesi lausunnossaan, että ehdotetut uudet toimivaltuudet kokonaisuutena arvioiden johtivat sellaiseen merkittävästi nykytilasta poikkeavaan toimivaltakokonaisuuteen, jonka valtiosääntöinen hyväksyttävyyden oli kyseenalaista. Oikeusministeriön huomautukset on otettu jatkovalmistelussa pääosin hyvin huomioon. Esimerkiksi hyvin ongelmalliseksi arvioitu toimivallan merkittävä alueellinen laajentaminen kattamaan koko Suomen sekä yksityiset alueet on jatkovalmistelussa poistettu.

Postiosoite
Postadress

Oikeusministeriö
PL 25
FI-00023 Valtioneuvosto
Finland

Käyntiosoite
Besöksadress

Eteläesplanadi 10
00130 Helsinki
Finland

Puhelin
Telefon

0295 16001
Internat.
+358 295 16001

Faksi
Fax

09 160 67730
Internat.
+358 9 160 67730

S-posti, internet
E-post, internet

kirjaamo.om@gov.fi
www.oikeusministerio.fi
www.justitieministeriet.fi

Esityksessä on kuitenkin muutama seikka, joiden tarkistamista mietintövaliokunnassa oikeusministeriö pitää vielä tarpeellisena. Näitä ovat keskeisesti:

- Erävalvontalainsäädännön nimenomaisena tarkoituksena ja lähtökohdiana on ollut säätää erävalvonnalle poliisin toimivaltuuksia rajatumpia ja vain erätarkastustehtävän kannalta välttämättömiä ja oikeasuhtaisia toimivaltuuksia;
- erätarkastajan ehdotetun uuden rangaistussäännöksen (niskoittelu erätarkastajaa vastaan, 19 a §) painava yhteiskunnallinen tarve ja soveltamistilanteet jäävät epäselväksi;
- jää avoimeksi, minkä vuoksi katsotaan välttämättömäksi ja oikeasuhtaiseksi säätää kaikkia erätarkastajan toimivaltuuksia koskeva käskyvalta, jonka noudattamisen laiminlyönti olisi kriminalisoitu;
- väärrien tietojen antamisen kriminalisointia niskoitteluna tulee täsmentää;
- kalastuslain ja metsästyslain tarkastusoikeutta koskevien ehdotusten täsmentäminen (2. ja 3. lakiehdotus).

Erävalvontalain (Laki metsähallituksen erävalvonnasta, 1157/2005) tarkoitus on sen voimassa olevan 1 §:n mukaan edistää ja valvoa Metsähallituksen hallinnassa olevien valtion alueiden käytön lainmukaisuutta sekä ennalta ehkäistä ja erävalvontaan kuuluvassa laajuudessa selvittää siihen liittyviä rikoksia. Esityksen arvioinnin lähtökohdaksi on otettava se, että erävalvontalainsäädännön nimenomaisena tarkoituksena ja lähtökohtana on ollut säätää erävalvonnalle poliisin toimivaltuuksia rajatumpia ja vain välttämättömiä toimivaltuuksia. Perustuslakivaliokunta on erävalvontaa koskevaa lainsäädäntöä arvioidessaan pitänyt lähtökohtana, että erävalvojen toimivaltuuksista tuli säätää siten, että laissa täsmällisesti lueteltiin ja rajattiin ne poliisilain tarkoittamat valtuudet, joita voitiin pitää välttämättöminä nimenomaan erävalvojen tehtävien hoidon kannalta. Lisäksi näiden toimivaltuuksien tuli olla oikeasuhtaisia suoritettaviin tehtäviin nähden (PeVL 38/2004 vp s. 3 ja PeVL 46/2005 vp s. 2).

Esityksessä on sinänsä kuvattu erävalvonnan toimintaympäristöön liittyvät haasteet, kuten pitkien etäisyyksien vaikutuksen virka-avun saatavuuteen kiireellisissä tilanteissa. Tällaisen toimintaympäristön erityispiirteenä on toisaalta otettava huomioon myös se, että erätarkastaja käyttäisi toimivaltuuksiaan korostetun itsenäisesti. Asetelmassa onkin otettava huomioon paitsi erävalvonnan uskottavuuteen ja tarkoituksenmukaisuuteen liittyviä näkökohtia, myös Metsähallituksen alueita käyttävien henkilöiden oikeus- turva sekä erätarkastajien työturvallisuus. Sääntelyn lähtökohtana tulee perustuslakivaliokunnan lausuntokäytännönkin edellyttämällä tavalla edelleen olla, että erätarkastajilla on rajatut ja välttämättömät toimivaltuudet, joita poliisin toimivaltuudet virka-avun kautta laajentavat tarvittaessa.

Kokonaisuutena tarkastellen nyt esitettyjä muutoksia ja niiden vaikutuksia on siis arvioitava myös suhteessa poliisin toimivaltuuksiin ja poliisin sekä erätarkastajien toiminnan yhteensovittamiseen sekä perustuslakivaliokunnan lausuntokäytännön erävalvojen toiminnalle asettamiin reunaehtoihin.

2. Niskoittelu erätarkastajaa vastaan (erävalvontalain 19 a §, 4 a §)

2.1. Yleisiä huomioita ehdotetusta rangaistussääntelystä

Esityksessä ehdotetaan lisättäväksi erävalvontalakiin uusi 19 a §, jossa säädettäisiin niskoittelusta erätarkastajaa vastaan sekä uusi 4 a § erätarkastajan käskyvallasta. Ehdotetussa 4 a §:ssä annettaisiin erätarkastajalle uusi toimivalta antaa tässä tai muussa laissa säädettyä toimivaltuutta käyttäessään yksittäistapauksessa antaa jokaista velvoittavia, erävalvontatehtävän toteuttamiseksi tarpeellisia käskyjä tai kieltoja. Käskyjen ja kieltojen noudattamisen tehostamiseksi niiden noudattamatta jättäminen säädettäisiin rangaistavaksi (19 a §). Esityksen säännöskohtaisissa perusteluissa (s. 12–13) todetaan, että niskoittelun seuraamuksena olisi sakkorangaistus ja että muutoin säännös olisi asiallisesti yhdenmukainen suhteessa rikoslain (39/1889) 16 luvun 4, 4 a ja 4 b §:ien mukaisiin säännöksiin, joissa on kyse niskoittelusta poliisia, rajavartiomiestä ja tullimestä vastaan.

Esityksessä otsikon ”8.4 Rikosoikeudellinen laillisuusperiaate” alla (s. 16) todetaan: ”Erätarkastajat toimivat lähtökohtaisesti yksin ja suorittavat valvontaa syrjäisillä alueilla, missä virka-apua ei ole välttämättä saatavissa. Ottaen huomioon erätarkastajan tehtävät ja toimivaltuudet näiden tehtävien toteuttamiseen, erätarkastajaan kohdistuvaan niskoitteluun soveltuvan rangaistussäännöksen puuttumista voidaan pitää merkittävänä puutteena. Rangaistussäännökselle on siten painava yhteiskunnallinen tarve.” Lisäksi säännöskohtaisissa perusteluissa (s. 12) todetaan ehdotetun säännöksen 1 kohdan osalta, että rangaistussäännös on tarpeen erätarkastajan käskyvallan tehosteeksi.

Oikeusministeriö kiinnittää huomiota siihen, että perustelut uudelle rangaistussäännökselle ovat hyvin suppeat, eikä esityksestä ilmene, minkälainen painava yhteiskunnallinen tarve edellyttäisi uusien rangaistussäännösten säätämistä, kun erätarkastajien tehtävät eivät edellä kuvatusti rinnastu rikoslain 16 luvun 4, 4 a ja 4 b §:issä tarkoitettuihin henkilöryhmiin. Ehdotetun erillisen rangaistussäännöksen osalta huomionarvoista on se, että erätarkastajien virkamiesasemasta johtuen heidän toimintaansa suojaavat aktiiviselta vaikeuttamiselta rikoslain 16 luvun 1–3 §:ien rangaistushuhat, lievimmillään haitantekoa virkamiehelle koskeva säännös.

Lisäksi oikeusministeriö kiinnittää huomiota siihen, että säännöksen yksityiskohtaisissa perusteluissa on selvitetty säännöksen soveltamistilanteita varsin niukasti. Laillisuusperiaatteen vuoksi rangaistussäännösten laatimisessa on pyrittävä mahdollisimman suureen täsmällisyyteen ja tarkkarajaisuuteen. Rangaistussäännöksen sanamuodon perusteella tulee olla ennakoitavissa, onko jokin toiminta tai laiminlyönti rangaistavaa. Oikeusministeriö pitää perusteltuna, että mietintövaliokunta tekisi tarkempaa selkoa rangaistussäännöksen soveltamisesta.

2.2. Erätarkastajan käskyvalta ja niskoittelu erätarkastajaa vastaan (erävalvontalain 4 a § ja 19 a §:n 1 kohta)

Ehdotetut uudet säännökset erätarkastajan yleisestä käskyvallasta (4 a §) ja niskoitteluun kohdistuvasta rangaistuksesta (19 a §) liittyvät kiinteästi

toisiinsa, sillä tarkoituksena on ollut 19 a §:n 1 kohdassa sanktoida myös yleisen käskyvallan noudattamatta jättäminen niskoitteluna sen lisäksi, että niskoitteluna rangaistaisiin ehdotetun 19 a §:n 2–4 kohdissa tarkemmin määritellystä menettelystä.

Oikeusministeriö kiinnittää edelleen huomiota siihen, että voimassa olevan lain 1 §:n mukaan erävalvonnan tarkoitus on valvonnan lisäksi edistää Metsähallituksen hallinnassa olevien valtion alueiden käytön lainmukaisuutta. Lain 2 §:n mukaan erävalvonnalla tarkoitetaan myös mm. avotulentea ja roskaamista koskevien säännösten noudattamisen valvontaa sekä maastoliikenteestä luontaiselinkeinoille, luonnolle ja sen yleiselle virkistyskäytölle sekä muulle yleiselle edulle aiheutuvien haittojen ehkäisemistä. Erävalvonnan tehtävä liittyy keskeisesti edistämistehtävään sekä luontoa, ympäristöä ja eläimiä suojelevan lainsäädännön valvomiseen Metsähallituksen hallinnoimilla alueilla. Tehtävä on luonteeltaan toisenlainen ja toisenlaisiin oikeushyviin kiinnittyvä kuin turvallisuusviranomaisilla.

Kuitenkin perusteluissa todetaan mallia otetun tullilain 41 §:stä. Vertailtaessa erätarkastajien toimivaltuuksia suhteessa Tullin ja Rajavartiolaitosten henkilöstön toimivaltaan on kuitenkin huomattava, että viimeksi mainitut ovat esitutkintalain 2 luvun 1 §:n 2 momentin mukaan esitutkintaviranomaisia. Kun Tullilla ja Rajavartiolaitoksella on muutoinkin erätarkastajia olennaisesti laajemmat tehtävät, ei edellä mainittu perustuslakivaliokunnan kannanottoakaan huomioiden voida ottaa lähtökohdaksi, että erätarkastajille olisi välttämätöntä antaa vastaavat toimivaltuudet ja käskyvalta.

Ehdotettu erätarkastajan käskyvalta on muotoiltu hyvin yleiseksi, mikä merkitsee myös sitä, että ehdotettu kriminalisointi koskee hyvin laaja-alaista ja mahdollisesti eriluonteista joukkoa erätarkastajan käskyjä (mukaan lukien mm. roskaamisen tai avotulenteon valvontaan liittyvät käskyt). Esityksen perusteella jää avoimeksi, minkä vuoksi katsotaan välttämättömäksi ja oikeasuhtaiseksi säätää kaikkia erätarkastajan toimivaltuuksia koskeva käskyvalta, jonka noudattamisen laiminlyönti olisi kriminalisoitu.

Erävalvontalain 4 §:n 2 momentin mukaan erätarkastajan tulee ensisijaisesti neuvoin, kehotuksin ja käskyin pyrkiä saamaan valvonnan kohteena oleva noudattamaan lakia, joten erätarkastajilla on jo nykyisen sääntelyn mukaan käskyvaltaa. Uuden, rangaistusuhkaisen käskyvaltasäännöksen välttämättömyyttä on perusteltu viittaamalla siihen, että käskyt olisivat tarpeen rikospaikan sotkemisen ja todisteiden hävittämisen estämiseksi. Kuitenkaan rangaistusuhkaista käskyvaltasäännöstä ei ole rajattu perusteluissa mainittuihin tilanteisiin. Ehdotuksen valtiosääntöistä ongelmallisuutta vähentäisi se, että sääntely korjattaisiin mahdollisimman täsmälliseksi ja vain tiettyihin toimivaltuuksiin rajatuksi: Mikäli niskoittelua koskeville rangaistussäännöksille arvioidaan olevan painava yhteiskunnallinen tarve, tulisi oikeusministeriön mukaan säätää niskoitteluna rangaistavaksi 1 kohdassa ehdotettua täsmällisemmin ja rajatumminkin erätarkastajan 13 §:n nojalla antaman esitutinnan turvaamiseksi antaman kiellon rikkominen. Tällöin säännös myös vastaisi sen perustelulausumia.

Oikeusministeriö korostaa, ettei käskyvaltaa voida käyttää tavalla, joka merkitsisi nimenomaisesti säädettyjen toimivaltuuksien kiertämistä. Kun

esimerkiksi jäljempänä arvioitavat tarkastusoikeutta koskevat metsästyslain ja kalastuslain säännökset eivät mahdollistaisi henkilön vaatteiden tutkimista, ei erätarkastaja voisi rangaistusuhkaisesti käskää henkilöä luovuttamaan taskussaan olevaa puhelinta tai avaamaan sen lukitusta.

2.3. Väärien tietojen antaminen (erävalvontalain 19 a §:n 4 kohta)

Oikeusministeriö kiinnittää huomiota siihen, että mikäli niskoittelua koskeville rangaistussäännöksille katsotaan olevan painava yhteiskunnallinen tarve, tulisi ehdotetussa erävalvontalain 19 a §:n 4 kohdassa vielä rajata sitä, mitä asioita koskevien väärien tietojen antaminen olisi rangaistavaa, ottaen huomioon myös rikoslain 16 luvun 8 §:n rangaistussäännöksen väärien todistuksen antamisesta viranomaiselle.

3. Haltuunotto (erävalvontalain 9 §)

Ehdotetun sääntelyn nojalla erätarkastajalla olisi oikeus ottaa rikoksesta epäillyn kiinniottamisen yhteydessä haltuunsa esimerkiksi tiettyjä laitteita, joita voidaan käyttää lainvastaisessa metsästyksessä. Toisaalta erätarkastaja ei voisi ehdotetunkaan sääntelyn mukaisesti tutkia henkilön vaatteita, vaan ainoastaan tämän mukana olevat tavarat. Erävalvojan tulisi siten ilmeisesti turvautua poliisin virka-apuun joka tapauksessa tilanteessa, jossa epäilty laittaa esimerkiksi puhelimensa taskuun. Turvallisuustarkastustoimivaltuutta (erävalvontalain 7 §) ei sen erilaisen tarkoituksen vuoksi lähtökohtaisesti voitaisi tällaisessa tilanteessa käyttää ikään kuin ehdotettua metsästyslain 89 §:n tarkastusoikeutta täydentävästi.

Lisäksi tulee ottaa huomioon, että nykyinen erävalvontalaki ei sisällä sääntelyä rikoksesta epäillyn kiinniottamisesta, vaan kiinniottaminen 6 §:n nojalla on pikemminkin turvaamistoimen luonteinen toimenpide. Hallituksen esityksen mukaan tältä osin turvauduttaisiin pakkokeinolain (806/2011, PKL) 2 luvun 2 §:ssä tarkoitettuun yleiseen kiinniotto-oikeuteen, jonka nojalla jokainen saa ottaa kiinni verekseltä tai pakenemasta tavatun lainkohdassa mainitusta rikoksesta epäillyn. Näyttökynnys ”verekseltä” viittaa korkeaan todennäköisyyden asteeseen eli henkilön syylistymisen rikokseen tulee olla käytännössä ilmeistä, mikä ei kuitenkaan ilmene ehdotetusta säännöksestä edes viittauksen kautta. Edellytyksenä myös haltuunotolle olisi siten rikokseen syylistymisen ilmeisyys ja lisäksi se, että toimenpide ei siedä viivytystä.

4. Tutkimuspaikan eristäminen (erävalvontalain 13 §)

Perusteltuna voidaan pitää sitä, että nykyisen lain esitöissä (HE 147/2005 vp s. 16) mainittu valtuus siirretään täsmällisempänä lakiin. Kun erävalvontaa toteutetaan Metsähallituksen hallinnassa olevilla valtion alueilla, ei oikeusministeriön käsityksen mukaan olisi käytännössä yleensä tarpeena määrätä rakennuksen tai huoneen sulkemisesta. Mikäli erävalvonnassa paljastuu rikos, joka edellyttäisi laajempia tutkimustoimenpiteitä ja pakkokeinojen käyttöä, olisi tutkinta siirrettävä poliisille.

5. Tarkastusoikeus (metsästyslain 89 § ja kalastuslain 108 §)

Hallituksen esityksen mukaan nykyisen sääntelyn eräs epäkohta on se, ettei erätarkastaja voi tarkastaa kantamuksia, joissa saalista voitaisiin säilyttää (s. 7). Esimerkiksi riistahallintolain (158/2011) metsästyksenvalvojan tehtäviä ja oikeuksia koskevan 23 §:n yksityiskohtaisissa perusteluissa todetaan, että tehokkaammat valvontakeinot, kuten metsästäjän reppujen ja moottoriajoneuvojen tarkistaminen, loukkaa siinä määrin metsästäjän yksityisyyttä, että sellaiset menetelmät kuuluvat viranomaisille (HE 237/2010 vp s. 38).

Ehdotettu tarkastusoikeus perustuisi rikosepäilyyn syytä epäillä -tasoisella näyttökynnyksellä. Toimenpiteen tarkoitus eroaa siten erävalvontalain 7 §:ssä tarkoitetusta turvallisuustarkastuksesta ja rinnastuu pikemminkin PKL 8:30 §:ssä tarkoitettuun henkilöntarkastukseen, jonka käytön edellytyksenä on PKL 8:31 §:n mukaan samoin syytä epäillä -tasoinen rikosepäily. Toisaalta erätarkastajalla on erävalvontalain 8 §:n 1 momentin nojalla oikeus velvoittaa henkilö suorittamaan puhalluskoe syytä epäillä -kynnyksellä. Ehdotetuista metsästyslain ja kalastuslain säännöksistä ei kuitenkaan näyttäisi ilmenevän nimenomaisesti se, että tarkastuksen kohteen tulisi olla rikoksesta epäilty henkilö.

PKL 8:31.2:ssa säädetään, että muu kuin rikoksesta epäilty saadaan tarkastaa vain, jos erittäin pätevin perustein voidaan olettaa, että tarkastuksessa löytyy rikokseen liittyvä esine, omaisuus, asiakirja, tieto tai seikka. Tällaista tuloksellisuusedellytystä ei ehdotettuun sääntelyyn sisälly edes rikoksesta epäillyn osalta (PKL:ssa ”voidaan olettaa löytyvän”). Myöskään ehdotuksessa ei edellytettäisi sellaisten muotomääräysten noudattamista, joista PKL 8:6, 19 ja 33 §:issä säädetään – siis esimerkiksi toimenpiteen pöytäkirjaamista tai toimitustodistajan läsnäoloa, joita edellyttää mm. rautatiekuljetuslain (1119/2000) 29 §:ssä tarkoitettu turvallisuustarkastus. Muutoinkin on todettava, että erävalvonnan yhteydessä suoritettavien tarkastustoimien osalta voidaan oikeusturvan kannalta pitää ongelmallisena näiden toimien riittävää dokumentointia erityisesti, kun perusteluiden mukaan erätarkastajat toimivat lähtökohtaisesti yksin ja suorittavat valvontaa syrjäisillä alueilla, missä virka-apua ei ole välttämättä saatavissa.

Suotavana kehityksenä ei voida pitää sitä, että pakkokeinotoimivaltuuksista säädettäisiin PKL:n ulkopuolella tai erityislainsäädäntö sisältäisi erillisiä pakkokeinoja tai helpottaisi PKL:ssa säädettyjen pakkokeinojen käytön edellytyksiä. Mikäli ehdotettuun erillissääntelyyn päädytään, tulisi säännöstä ainakin täsmentää siten, että siitä ilmenee se, että tarkastuksen kohteen tulee olla rikoksesta epäilty henkilö. Lisäksi säännökseen tulisi oikeusministeriön näkemyksen mukaan lisätä edellä kuvattu etsinnän tuloksellisuusedellytys sekä vahvemmat muodolliset oikeusturvatakeet koskien vähintään tarkastuksen pöytäkirjaamista.

On huomattava, ettei erätarkastajalla nykyisenkään lain mukaan ole – virkamiesasemastaan huolimatta – yleistä lakien noudattamisen valvontaoikeutta Metsähallituksen alueilla ilman konkreettista epäilyä erävalvonnan piiriin kuuluvan lain rikkomisesta (HE 147/2005 vp s. 7). Tätä tarkoitetaan esimerkiksi erävalvontalain 6 §:n 1 momentin ilmaisulla ”yksittäisessä teh-

tävässä”. Myös turvallisuustarkastus ja haltuunotto tulevat viittausten perusteella kysymykseen nimenomaan yksittäisen tehtävän yhteydessä, eivätkä yleisvalvonnan tyypisesti. Tällöinkään toimenpiteiden tarkoituksena ei ole rikoksen selvittäminen (HE 147/2005 vp s. 12–14).

Metsästyslakiin ei tällä hetkellä sisälly kalastuslain 108 §:ää vastaavaa säännöstä tarkastusoikeudesta. Ehdotetun metsästyslain 89 §:n mukaan viranomaisella olisi myös oikeus tarkastaa kuljetus- ja varastotiloja, joissa saalista säilytetään. Tarkastusta ei kuitenkaan saisi ulottaa pysyväisluonteeseen asumiseen käytettäviin tiloihin, ellei se ole välttämätöntä tarkastuksen kohteena olevien seikkojen selvittämiseksi ja on perusteltua syytä epäillä jonkun syyllistyneen rikoslain 48 a luvun 1 §:ssä säädettyyn metsästysrikokseen tai 4 §:ssä säädettyyn laittoman saaliin kätkemiseen. Kalastuslain vastaavan säännöksen perusteluissa todetaan, että oikeus kuljetustilojen tarkastukseen on tarpeen Euroopan unionin yhteisen kalastuspolitiikan kalastuksenvilvontaa koskevien säädösten noudattamiseksi (HE 192/2014 vp s. 87). Vastaavaa tarvetta ei ole esitetty metsästyslain osalta ja erävalvontalain muutettavaksi ehdotetun 2 §:n 3 momentin osalta näiden säännösten valvonta ei kuulu muutoinkaan erätarkastajien toimivaltaan.

Kun erävalvontaa suoritetaan pääosin Metsähallituksen mailla, olisi perustellumpaa pyytää metsästysrikosepäilyn nojalla poliisin virka-apua kuljetus- ja varastotilojen tarkastamiseen lähinnä paikanetsintänä (PKL 8:1 ja 4 §:t). Vastaavasti poliisin virka-apuun olisi turvauduttava tarkastuksen ulottamiseksi henkilön kulkuneuvoon. Olisi siis aiheellista arvioida tämänkin toimivaltuuden välttämättömyys nimenomaan erätarkastajien kannalta, kun otetaan huomioon poliisin tehtävät ja toimivaltuudet.